

* *Goveja kuga* se je prikazala v Novosielski kon-
tamacji v Bukovini, zato je c. kr. deželna vlada na
Českem prepovedala, da ne goveja živina ne kože itd.
ne smejo se vpeljavati na Česko iz Bukovine in doljnih
podonavskih dežel, pa tudi iz Turčije ne. Ta prepoved
je popolnoma potrebna, da se od našega cesarstva od-
vrne grozno kužna bolezen. Ko je bila zadnja Rusko-
turška vojska leta 1827–1828., se je ta pošast silno
razširila po Moldavi, Vlahiji in Bukovini, je prestopila
Prusko in Avstrijsko mejo. Takrat je na Ogerskem
poginilo okoli 20.000 goved, na Moravskem 9000, v
Galiciji 12.000. Do leta 1830. ni popolnoma zginila,
kajti tisto leto se je po Ogerskih volih pritepla celó na
Kranjsko. No, še te nadloge bilo bi nam treba!

Konjerejce Kranjske

opozorujemo, da bode, kakor so „Novice“ v 28. in 29.
listu razglasile, delitev konjskih premij na Vrhniki
5. dan septembra, v Ribnici 7. septembra, v Bledu
10. septembra, v Novomestu pa 10. oktobra t. l.,
kjer bo drugi dan, to je, 11. oktobra delitev premij za
govejo živino in pa dražba plemenskih juncev.

Zabavno berilo.

Obrazi iz življenja.

(Dalje.)

III.

Odgoja po módi.

Gospod Gosár je hišin posestnik. Druzega ni
nič. Vse drugo je njegova soproga. Nekdaj je bil tudi
gospod Gosar nekaj. Ni bil sicer veliko, ljudje so tr-
dili, da je bil celó to, kar se pravi „božji volek“. Go-
spici Šopirnikovi — sedanji gospej Gosarjevi — pa je
bil vendar dobra ribica. Pred njim je že marsikoga
vjela v svoje skrbno nastavljene mreže, pa vsak jej je
zopet izdržal, še predno so bile mreže pred altarjem
zategnjene. Slednjič, ko so leta le tekla, prišla se je
Gosárja. Ta je običal. Dober je bil, ko se družega
ni bilo več nadjati.

Gospá Gosarjeva veljá za jako fino gospó. Igrá
izvrstno glasovir, oblači se zmirom po zadnji módi, zna
govoriti z vsakim, in skoro ga ni romana, da bi ga ne
bila brala. V hiši se tedaj ne govorí o gospodu Go-
sarju, tudi se ne praša po njem. Če ravno pride, kedar
je kaka družba v hiši, ga sicer ne podé s sobe, ampak
sme poslušati drugih pogovore. Ako se sam oglasi, mu
prestriže gospá besedo s pojasnilom drugim. Gosár zato
z izgovorom, da ima veliko opraviti, odide in ne moti
družbe. „Moj mož“ ali „moj soprog“ mu gospá Gosar-
jeva še ni nikdar rekla, vselej le „gospod Gosar“ v
družbi, sicer pa le „Gosar“. To je moderno. Tudi se
gospá podpisuje vedno „Lucijana Roza Gosar, rojena Šo-
pirnik“. Brez zadnjega dostavka ni še nihče bral nje-
nega podpisa.

Gospá Gosarjeva, rojena Šopirnikova, ima čvetero
otrok: dva sina in dve hčeri. Najstarejši sin, Manfred,
je kadet pri vojaki, drugi, Rodrigo, obiskuje realko.
Hčeri, Elvina in Noriberta, ste v starosti za eno leto
narazen, mlajša Noriberta je 16 let stara. Imena jim
je zbrala gospá Gosarjeva sama. Gospod Gosar bi bil
rad imel „Jožefa“, kakor on, a to ime je prenavadno,
ne gospôsko, ne moderno, v salonu gospé Gosarjeve,
rojene Šopirnikove, se ne sme slišati, je prekmetiško.
V odgojo otrok se gospod Gosar ni smel nič mešati.

Marsikaj mu sicer ni bilo po volji, večkrat bi bil rad
palico v roke vzel. Al ko je enkrat starejšega sina
vdaril po roki, ker mu je kot deček osmih let pri mizi
nagloma meso s krožnika vzel in vrgel ga pesu pod
mizo, je zarežala nad Gosarjem: „O, to pa ne, mojih
otrok mi ne boš tepel, Gosar!“ Potem je prišla krem-
žečega se „angeljčka“ ter odpeljala ga v drugo sobo.
„Sem idite otroci“, je rekla drugim, in vsi so šli za
njo. Vrata je zaloputnila, da se je vse streslo. Gosar
je ostal sam pri mizi. Ves mesec ga potem gospá so-
proga ni pogledala, tudi otroci ne. Nikdar več se ni
potem dotaknil ne enega otroka.

Kako pa so se razcveteli ti „angeljčki“ gospé Go-
sarjeve! Poglejmo jih ob kratkem po vrsti.

Manfred je študiral. Mati ga je osebno priporo-
čala učiteljem. Po večkrat je kak učitelj bil povabljen
na večerjo in domačo zabavo. „Fredí“ je na ta način
bil med prvimi. Mati pa je imela sila sitnosti ž njim.
Skoro vsak dan je morala vodji ali učitelju ustmeno ali
pismeno tožiti tega ali onega součenca Fredovega, ki ga
je pretepel. Tako je bil marsikater kaznovan zavoljo
„ljubeznjivega“ Freda. Kako, da je bil zmiraj le on
tepen in noben drug? Med drugimi dobrimi lastnostmi
je imel Fredi tudi to, da je rad tožil ali „špicljal“.
Tega pa v šolah dijaki ne trpé. Koliko čevljev je bila
gospá Gosarjeva, rojena Šopirnikova, strgala zavoljo
svojega Freda, koliko si zbrusila jezika, da ni dvojke
dobil! A slednjič jo je vendar vjel. Gospá Gosarjeva
je šla potem osebno povedat profesorjem svoje misli.
Kjer še celó profesorji ne umejo manire, da vkljub njeni
prošnji dajo sinu dvojko, tam so divjaki. Fredi ostane
iz šole in nobenega profesorja več ne pozdravi, ampak
kadí moško svojo viržinko, da se memogredočemu pro-
fesorju dim v nos pokadí. Tudi gospá Gosarjeva za-
ničljivo gleda vse profesorje. Če jo kateri, ki jo pozná,
na cesti pozdravi, se mu mrzlo zahvali in moško vesljá
memo njega.

Fredi postane tako nič, to je, po kavarnah se učí
biljarda, hodi v gledišče in daje sploh pohujšanje delo-
vajočim ljudem. Gospá Gosarjeva mora marsikak de-
setak dati za poplačanje njegovih dolgov pri krojačih,
čevljarjih, po gostilnicah, kavarnah itd. To ne bo šlo
dolgo, dohodki gospé Gosarjeve, ali marveč gospoda
Gosarja niso tako veliki. Vsled obširnega znanstva in
ker se dva stotnika poganjata za gospicama Elvino in
Noriberto, spravi gospá Gosarjeva svojega najstarejšega
kot kadeta med vojake.

Zgodovina Gosárjevih gospic je krajša. Odgoji-
teljica jima je bila mati sama. V šolo ste hodili le to-
liko, kolikor zahteva dobro imé hiše. V branji ste se
bolj izurili po romanah, kakor po šolskih knjigah.
Glasbe ste se učili obé, Elvina na glasoviru, Noriberta
na citrah. Učitelja sta hodila na dom. Zdaj ste iz-
učeni. Pa kako! Elvini gré na glasoviru vse igraje
spod rok, najtežje skladbe so jej le igrača, to je, igra
si, kakor otrok s kako igračo. O sluhu ni govoriti.
Kedar igra, odpre okna. Memogredoči si tiščé ušesa in
bežé tako dolgo, da nič več ne slišijo. Morda je gla-
sovir razglašen! — Gospica Noriberta je mojstra na
citrah. Enkrat je igrala v koncertu. Par akordov —
potem pa omedlí. Peljali so jo z dvorane. Noriberta
potem ni nikdar več kazala svoje umetnosti v koncertih.
Citrata je le domá, kjer so jej povabljeni gostje vselej
viharno ploskali. Včasih ste igrali obe, ena na glasov-
viru, druga na citrah, vsaka svojo. To je bilo posebno
lepo, zlasti, ker so citre za pol glasú nižje pele od gla-
sovirja. Gospá Gosarjeva pa je ponosno gledala skozi
okno memogredoče občinstvo.

Najbolj spoznaš te „frajlice“ po njenem dnevnem
redu. Dopoldne okoli devetih zlezete polagoma s po-